

Arrest

nr. 62 619 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT, loco advocaat T. VAN GESTEL, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 2 maart 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, K.(...) S.(...) (O.V. 6.756.463), in de stad Echmiadzin.

Op 18 november 2010 reed u met de auto naar de stad Yeghvard om inkopen te doen. Op een verlaten landweg tussen twee dorpen zag u drie of vier geparkeerde jeeps staan. Toen u dichterbij kwam, zag u dat een groep mannen ruzie stond te maken. U zag dat één man een pistool tegen het hoofd van een andere man hield en u hoorde een schot. U keerde uw wagen en reed weg. Na enige tijd zag u dat u werd achtervolgd. Twee jeeps haalden u in en reden uw wagen klem. U werd uit de wagen gesleurd en zwaar geslagen. De drie onbekende mannen zeiden dat u moest sterven omdat u getuige was geweest van het incident. U smeekte voor uw leven. U zei dat u een vrouw en kinderen had. Uiteindelijk lieten de mannen u gaan. U moest echter beloven dat u de volgende dag het land zou verlaten. Toen u thuiskwam, belde u naar uw oom, die u diezelfde avond nog kwam ophalen. U dook onder bij uw oom in Yerevan.

Enkele dagen na het incident vernam u via de media dat het slachtoffer was opgenomen in het ziekenhuis. De man, bijgenaamd 'Tchut' (u bent zijn echte naam vergeten), was een ex-directeur van een elektriciteitsmaatschappij. Volgens de verklaring van het slachtoffer – of van de mensen die het slachtoffer naar het ziekenhuis brachten – zou het een poging tot zelfmoord zijn geweest. U vertelde dat het parket van Yerevan toch een onderzoek opende naar het incident. Later, toen u al uit Armenië was vertrokken, hoorde u via uw vrouw dat het slachtoffer enkele dagen na opname in het ziekenhuis was overleden.

In de periode van 18 november 2010 tot 27 november 2010 leefde u ondergedoken bij uw oom in Yerevan, terwijl uw vrouw thuis bleef wonen. Op 19 oktober 2010, de dag na het incident, werd uw zoontje tijdens de pauze op school benaderd door een onbekende man. De man stelde hem enkele vragen en probeerde uw zoontje mee te nemen in een auto. Uw kind rende echter de school binnen. Uw vrouw merkte bovendien dat er vreemde personen bij jullie woning 'rondhingen'. Uw vrouw liet de kinderen niet meer naar school gaan en verschool zich in jullie appartement.

Op 27 november 2010 vertrok u uit Armenië. U nam het vliegtuig naar Oekraïne, waar uw vader woonde.

Uw vrouw en uw kinderen reisden op 4 november 2010 van Armenië naar Oekraïne. In Oekraïne kreeg u nieuws van uw schoonmoeder in Armenië. Zij vertelde u dat de zoon van het slachtoffer bij haar was komen informeren. De zoon van Tchut was op zoek naar de moordenaars van zijn vader en wilde daarom met u spreken.

Op 20 december 2010 vertrok u met uw gezin uit Oekraïne. U reisde met de auto via Polen naar België. U en uw vrouw lieten jullie Armeense paspoorten achter. De chauffeur hield de reisdocumenten bij zich. U weet echter niet op welke naam deze papieren waren opgesteld. U kende geen problemen bij de grens. U kwam aan in België op 24 december 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult worden gedood door criminelen omdat u getuige was van een moord. U stelt dat u omwille van het gebrekkige rechtssysteem in Armenië niet kunt rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. Uw vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Daarenboven kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste bleek dat u onredelijk weinig afwist over het slachtoffer van de moord waarvan u getuige zou geweest zijn. U vertelde dat u enkele dagen na het incident via de media de identiteit van het slachtoffer vernam. Het zou gaan om een ex-directeur van een elektriciteitsmaatschappij, bijgenaamd 'Tchut'. Toen u gevraagd werd of u ook de echte naam van deze persoon kon zeggen, bleek u dit niet te kunnen. U zei dat de naam en voornaam van 'Tchut' ook in de media waren vermeld, maar dat u dit was vergeten (CGVS, p. 8-9). U opperde dat dit gebrek aan kennis misschien het gevolg was van de hersenschudding die u had opgelopen (CGVS, p. 9). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk getuige zou geweest zijn van een moord en indien dit incident vervolgens in de media verschijnt, waarbij de naam van het slachtoffer expliciet wordt vermeld, dan is het niet geloofwaardig dat u deze naam niet zou kennen. Daarenboven bleek u nog verschillende andere dingen niet te weten. Zo kon u niet zeggen in welk ziekenhuis het slachtoffer werd opgenomen, zo kon u niet zeggen op welke dag het slachtoffer precies was overleden en zo wist u evenmin of het overlijden van 'Tchut' al dan niet in de media was verschenen (CGVS, p. 10). Dit manifeste gebrek aan kennis is niet acceptabel. Indien u werkelijk uw land zou zijn ontvlucht omdat u getuige was van de moord op een bepaalde persoon, dan mag

redelijkerwijs van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van elementaire gegevens zoals de naam van het slachtoffer of de dag waarop het slachtoffer zou overleden zijn. De vaststelling dat u dermate weinig kennis aan de dag legt over de reden van uw vlucht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede kon er een ernstige tegenstrijdigheid worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw voor wat betreft het moment waarop de zoon van 'Tchut' uw schoonmoeder zou hebben opgezocht. U verklaarde dat de zoon van Tchut tussen 4 en 10 november 2010, kort na het vertrek van uw vrouw uit Armenië, uw schoonmoeder had opgezocht om contact met u te leggen (CGVS, p. 10). Uw vrouw vertelde echter dat haar moeder pas bezoek kreeg van de zoon van 'Tchut' toen jullie al in België verbleven. Uw vrouw situeerde deze gebeurtenis ongeveer begin februari 2011. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon zij hier geen verklaring voor geven (CGVS vrouw, p. 8). Dit is niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan bovendien bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Het is immers een wezenlijk verschil of de zoon van het slachtoffer begin november 2010, kort na uw vertrek uit Armenië, naar u kwam informeren, dan wel begin februari 2011, toen u en uw vrouw al via Oekraïne naar België waren gevlucht. De vaststelling dat u en uw vrouw op dit belangrijke punt tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten derde bleek u ook helemaal niet op de hoogte te zijn van de afwikkeling van uw problemen in Armenië. Hoewel u verklaarde dat het parket van Yerevan een onderzoek had geopend naar de dood van 'Tchut', bleek u niet op de hoogte te zijn van de stand van zaken van het onderzoek. U wist bijvoorbeeld niet of de politie al verdachten in deze zaak had gevonden, of, dat de daders van de moord reeds waren opgepakt door de politie (CGVS, p. 11). Gezien u verklaarde nog contact te hebben met uw familie in Armenië (CGVS, p. 3), is het niet geloofwaardig dat u zich hierover niet zou hebben geïnformeerd. Van iemand die zijn land moet verlaten omwille van bepaalde vervolgingsfeiten kan immers verwacht worden dat die persoon blijk geeft van een interesse bij het verdere verloop van zijn persoonlijke situatie in het thuisland. De vaststelling dat u op geen enkele manier hebt proberen informeren naar uw situatie, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkel element voorlegt dat uw relaas op een objectieve wijze zou kunnen ondersteunen. Hoewel u verklaarde dat het overlijden van Tchut in de krant en op het internet was verschenen (CGVS, p. 9), kon u hier geen enkel bewijs van voorleggen, zoals bijvoorbeeld een krantenartikel of een internetartikel. U werd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal herhaaldelijk gewezen op het belang van documenten die uw asielrelaas zouden kunnen ondersteunen (CGVS, p. 9, 14). Gezien de artikels waarvan, volgens u, sprake zou zijn op het internet en gezien u ook nog contact hebt met mensen in Armenië, meent het Commissariaat-generaal dat u in staat zou moeten zijn om bewijzen van uw asielrelaas te verzamelen. Er moet echter worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs van uw asielrelaas hebt aangebracht. Afgezien dat deze houding niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de asielinstanties in het kader van uw asielprocedure, ondermijnt de vaststelling dat u geen enkel objectief element aanbrengt ter ondersteuning van uw relaas de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte zijn ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig. U vertelde hoe u met een auto vanuit Oekraïne naar België reisde. U vertelde dat de chauffeur de reisdocumenten bij zich had. U weet echter niet of deze paspoorten op jullie naam werden opgemaakt of op andere namen. U weet evenmin of deze valse paspoorten waren voorzien van een visum (CGVS, p. 4-5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de naam in uw paspoort of de aard van het visum in uw paspoort niet zou kennen.

Uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw vrouw en uw kinderen ondersteunen de

identiteit van u en uw gezinsleden. Deze documenten kunnen uw beweerde problemen echter niet ondersteunen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, K.(...) S.(...), (O.V. 6.756.463), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt “de schorsing en nietigverklaring van de tenuitvoerlegging” van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld. De uiteenzetting van verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal dus buiten beschouwing worden gelaten.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en werpt op tegen de overweging dat zijn relaas niet in verband kan worden gebracht met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag dat hij en zijn familie niet kunnen rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten omwille van het gebrekkige rechtssysteem in Armenië wat ook zo in de bestreden beslissing wordt vermeld. Als personen die toevalligerwijs betrokken zijn geraakt als getuige van zeer ernstige misdrijven, zo stelt verzoeker, niet kunnen rekenen op bescherming van de overheid, dan ressorteert dit wel degelijk onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker rechtvaardigt het feit dat hij weinig weet over de moord waar hij bij betrokken was dat hij toevalligerwijs getuige is geworden en dat het volledig begrijpelijk is dat hij niet alle details probeert te weten te komen. Verzoeker is immers met de dood bedreigd en stelt: “Hoe minder verzoeker weet, hoe beter...” Hij weet enkel wat hij via de media heeft vernomen en zou niet weten waar en waarom hij bijkomende informatie zou moeten vergaren. Hij besluit dat het begrijpelijk is dat zij niet meer gegevens kennen. De tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal meent te ontwaren omtrent het tijdstip wanneer de zoon van het slachtoffer contact had opgenomen met de schoonmoeder van verzoeker is geen grote tegenstrijdigheid maar betreft een louter detail. Verzoeker en zijn vrouw leefden in constante angst en de verklaringen over de gebeurde feiten en het feit dat er contact is gezocht door de zoon van het slachtoffer zijn wel degelijk gelijklopend.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de stand van zaken van het onderzoek naar aanleiding van de moord, herhaalt verzoeker dat hij probeerde zo min mogelijk van de moord te weten. Verzoeker wijst er tevens op dat het vooronderzoek in strafzaken geheim is en hij geen politieman is waardoor het logisch is dat hij hiervan niet op de hoogte is. Betreffende het gebrek aan materiële bewijzen stelt verzoeker dat hij en zijn familie in allerijl zijn gevlucht en verzoeker niet kan worden verweten geen krantenartikels over de moord te hebben bijgehouden.

Verzoeker bevestigt zijn versie van de reisroute en stelt dat er geen controles zijn geweest en dat een onbekende tussenpersoon het transport naar België heeft kunnen regelen waardoor verzoeker geen verdere informatie kan verschaffen over de aard van de visa.

Bij terugleiding naar Armenië zal de fysieke integriteit van verzoeker en zijn familie in gevaar worden gebracht waardoor een overbrenging naar Armenië een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM uitmaakt.

3.2. Ter terechtzitting merken verzoeker en zijn echtgenote een aantal ongerijmdheden op in het “Feitenrelaas” zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat in de vierde paragraaf verkeerdelijk “19 oktober 2010” te lezen staat, waar dit ‘19 november 2010’ moet zijn, dat in de vijfde paragraaf “4 november 2010” vermeld staat terwijl eigenlijk ‘4 december 2010’ bedoeld wordt en dat in de zesde paragraaf de data “20 december 2010” en “24 december 2010” prijken, terwijl het vertrek uit

Oekraïne en de aankomst in België zich respectievelijk op '20 januari 2011 en '24 januari 2011' afspeelden.

De verwerende partij geeft ter terechtzitting toe dat de weergave van het feitenrelaas met een aantal onzorgvuldigheden behept is, maar deelt mee dat het materiële mislagen betreft die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de vervolgingsfeiten vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt inderdaad vast dat de – terecht - kritiek die verzoeker ter terechtzitting heeft geuit zich niet uitstrekt tot de overwegingen die zijn opgenomen onder het kopje “*Motieven*” van de bestreden beslissing zodat de onjuiste weergave van de chronologie in het “*Feitenrelaas*” de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins heeft beïnvloed.

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de vrees voor vervolging van verzoeker niet kan worden gekoppeld aan één van de gronden zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij omwille van één van die redenen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. Vervolgens wordt het relaas van verzoeker ongeloofwaardig geacht omwille van een vijftal redenen. Ten eerste bleek dat hij onredelijk weinig afwist over het slachtoffer van de moord waarvan hij getuige was. Er werd verder een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote met betrekking tot het moment waarop de zoon van Tchut de schoonmoeder van verzoeker had opgezocht. De tegenstrijdigheid ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker bleek ten derde helemaal niet op de hoogte van de afwikkeling van zijn problemen in Armenië. Verzoeker brengt bovendien geen enkel objectief element aan ter ondersteuning van zijn relaas. Ten slotte zijn ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisroute volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet geloofwaardig.

3.5. Verzoeker was blijkens zijn verklaringen getuige van een moord en vreest door de plegers ervan te worden gedood (stuk 10, Vragenlijst G.A., p. 2). Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag geen bescherming bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hoewel verzoeker beweert dat hij en zijn familie niet kunnen rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten, blijkt uit niets dat dit werkelijk zo zou zijn. De Raad ziet trouwens niet in hoe dit, zoals verzoeker beweert, uit de bestreden beslissing zou blijken. In het gehoorverslag kan immers worden gelezen dat verzoeker zelfs niet eens overwogen heeft om naar de politie te gaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 11). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om bescherming te bieden. Verzoeker maakt met zijn betoog de *nexus* met het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk.

3.6. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat hij over een grondige kennis beschikt over de feiten die hij inroept, zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zicht te krijgen op de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers gebrek aan elementaire kennis over het slachtoffer van de moord – hij is zelfs niet op de hoogte van zijn volledige naam (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 9) noch van de exacte datum van zijn overlijden (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 10) - doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Verzoekers rechtvaardiging voor zijn manifeste gebrek aan kennis en interesse voor de aangehaalde problemen, met name dat hij een toevallige getuige was en zijn betrachting om zo weinig mogelijk te weten te komen, zijn onaanvaardbaar. Verzoekers gebrekkige kennis en zijn nalatigheid op het vlak van de bewijsvoering relativeren de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze. De Raad merkt op dat, indien over de aangehaalde feiten mediaberichtgeving voorhanden is zoals verzoeker zelf aangaf (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 8-9), er redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij

deze publicaties kan voorleggen. Het feit dat verzoeker en zijn gezin in allerijl zijn moeten vluchten, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een internetartikel van 23 november 2010 waarvan hij beweert dat het zijn problemen aantoont. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij in dit artikel wordt vermeld waardoor het geenszins als een bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kan worden beschouwd. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn beweringen dat hij het bewuste artikel niet eerder kon neerleggen. Zijn verklaring ter terechtzitting dat hij geen tijd had om te zoeken en in het centrum geen toegang had tot internet kunnen onmogelijk aanvaard worden als verklaring waarom hij er pas vijf maanden na publicatie in slaagt dit artikel naar voor te brengen.

3.7. De Raad stelt vast dat de versie van verzoeker van het tijdstip waarop de zoon van het slachtoffer contact opnam met de schoonmoeder van verzoeker (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 10) ernstig verschilt met de versie van zijn echtgenote (stuk 3, gehoorverslag echtgenote CGVS 24/02/2011, p. 3). Verzoeker slaagt er echter niet in te verhelderen hoe de zoon van het slachtoffer te weten kwam dat hij iets met de schietpartij te maken had (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 10). Hoewel verzoeker deze tegenstrijdigheid probeert te minimaliseren, merkt de Raad op dat eventuele contacten met de nabestaanden van het slachtoffer in het kader van zijn relaas bezwaarlijk als een detail kunnen worden beschouwd. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in de tegenstrijdigheid op te heffen.

3.8. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker beweert dat er onderweg geen controles zijn geweest. Uit de objectieve informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er een zeer strikte en individuele controle plaatsvindt aan de buitengrenzen van het Schengengebied. (stuk 14, Landeninformatie, Antwoordfiche CEDOCA Tch 2006-180wb) waardoor verzoekers wijze van binnenkomst via een onbekende tussenpersoon en zonder dat hij bij machte is nadere informatie te verschaffen over de visa onaanvaardbaar is.

3.9. De Raad wenst ten slotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.10. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met zijn blote bewering dat zijn leven en zijn fysieke integriteit in gevaar is, toont hij dit risico niet aan. Verzoekende partij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.12. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen van het EVRM. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN